

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Repetuntur in aversione quæcunque dicta sunt in superioribus paragraphis. Canones Sardicenses ignoti fuerunt Africæ & aliis provinciis extra Italiam usque ad tempora Zozimi. Profitentur Africani ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

eorum causæ in provinciis eorum definirentur; ita tamen ut unicuique concessum sit, si iudicio cognitorum se putat offensum, ad universale Concilium Africae provocare. Causas enim illic seriò & diligenter examinandas iri, in plenario videlicet Episcoporum conventu; qui haud dubiè veritatem rerum deprehendent, facillèque agnoscent an testimonia vera sint, adductis videlicet coram testibus, qui ad *transmarinum iudicium* adduci non possunt. Rejiciunt etiam temperamentum quod ipsis, ut conjectura suadet, à Faustino propositum fuerat, quo exigebatur eorum consensus pro mittendo Legato ad synodos Africanas: *Nam ut aliqui tanquam à tue sanctitatis latere mittantur, nulla invenimus patrum synodo constitutum.* Orant etiam Celestinum ne in posterum Clericos Romanos mittat executores; (id enim usurpatum fuerat, misso Faustino, qui communionem Apiario restitui procuraret) *ne fumosum typhum seculi in Ecclesiam Christi, que lucem simplicitatis & humilitatis diem Deum videre cupientibus presert, videamur inducere.* Nam quoad Faustinum, securos se esse aiunt quòd ob probitatem & moderationem Summi Pontificis, qui etiam rationem habebit fraternæ caritatis, eum ulterius Africa non patietur. De Faustino enim heic loquuntur patres; non autem de Apiario, ut existimat Cardinalis Perronius, vim apertam inferens verbis epistolæ ad Celestinum scriptæ.

IV. Ex hac narratione, quæ ex fide actorum descripta est, prout extant in contextu Latino, quem Cardinalis Perronius prætextu emendationis corruptit, ex hac inquam narratione colligitur Africae & alius provinciarum, si Italianæ excipias, ignotos fuisse canones Sardicenses usque ad tempora Zoimi Papæ, tum in usu non fuisse appellationes Episcoporum ad sedem apostolicam, easque esse contrarias canonibus synodi Nicænæ, demum Episcopos Africanos in ea esse sententia ut profiteantur nolle se in posterum tolerare huiusmodi appellationes, licet eis adquevissent quandiu obscurum fuit an canones ab apostolica sede directi in Nicæna synodo conditi fuissent.

V. Fatendum tamen est eos tandem cessasse desiderijs Pontificum Romanorum, non quidem in isto Concilio, tamen ita visum Bellarmino, Perronio, & Baronio. huic enim sententiæ manifestè repugnant eorum oppositiones verbis minimè ambiguis conceptæ in eorum epistola ad Celestinum. Cessare ergo tandem ob pertinaciam sedis apostolicæ Pontificum, qui nihil remittere voluerunt ex jure sibi legitime quæsito in Concilio generali Occidentis, Sardicensi nimi-

rum; præsertim cum possessioni eorum concessissent Africani Episcopi, qui ad certum tempus morem gesserant desiderijs Summorum Pontificum. Subsidio fuit exemplum Galliarum & Hispaniarum, apud quas in usum revocatum est privilegium illud. Tum etiam Novella constitutio Valentiniani suggerente Leone primo data anno quadringentesimo quadagesimo quinto, quæ Summo Pontifici supremam auctoritatem tribuit in iudicijs Episcoporum, five ij Galliarum, aut ex alijs provinciis, quod Africanos coëgit ad observationem canonum Sardicenses. Præterea, incurso Vandalorum, qui Arriani erant, & in Africa dominabantur, Africanos necessitate adigebat ad archaisimam unionem cum Ecclesia Romana. Vestigia tamen quædam contradictionis extant in epistolis Papæ Leonis, in causa Lupicini. Sed adquevissent eos constat ex Ferrando Diacono Ecclesiæ Carthaginensis, qui sub Iustiano Imperatore floruit, ut patet ex capitibus LX. & LXI. Breviarj canonum ejusdem Ferrandi.

CAPVT XVI.

Synopsis.

1. Investigatur quamnam ob causam Zoimus canones Sardicenses promiserit sub titulo Concilij Nicæni. Fieri id ita potuit, quòd Innocentius pronuntiasset Ecclesiam nullis canonibus uti præterquam Nicænis; tum etiam quòd Afris nulla synodus Sardicenses nota erat præter eam quæ ab Arrianis habita fuerat. Necessarium itaque erat eos Nicæno Concilio tribui, ut contradictioni Africanorum occurreretur.

II. De ordine iudiciorum in Africa, quoad Episcoporum peccata. Iudicabantur à Primatibus & synodis suarum provinciarum; in casu verò appellationis, à Concilio universali Africae. Africa tum divisa erat in sex provincias.

III. Decretum deum ut duodecim iudices eligerentur à reo & ab accusatore, ab eorum verò iudicio appellari non posse.

IV. Episcopus enim iudicari debet à duodecim Episcopis. Decimum tertium constituebat Primas; qui necessarius erat. Quare Lucas Patriarcha (P. depositionem cuiusdam Episcopi à Metropolitanis Cyprio decretam ex eo capite irritam esse pronuntiat quòd ab undecim tantum Episcopis cum Metropolitanis peracta fuisset. Attamen ex consensu partium minor iudicum numerus sufficere poterat, ex carone Africano xv.

V. In casibus Episcoporum ac Presbyterorum non licebat provocare ad iudicia transmarina. Manifestè id scriptum in canone xxviii. collectionis Africanæ, adjecta videlicet clausula canonis Milevitanæ. Adversus hanc clausulam pugnant acriter Baronius & Perronius: quorum sententia resellitur. Africa existimabat apostolicam sedem appellari non posse à iudicibus electis, neque à Concilio universali Africae. Placuit etiam id Gallis nostris avo Hincmari.

VI. Illustrissimus Cardinalis Perronius existimat appellationes Episcoporum Africanorum recipi solitas